

Ψ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

Η "ΤΕΧΝΗ,"

Ἐδέησε τέλος νὰ ἴδωμεν καὶ ἀληθινὰς ἐλληρικὰς χοροὺς. Αἱ παρῳδαὶ τῆς ὥρας αὐτῆς ἰδέας, ποὺ εἶδομεν ἕως τώρα ἐπαναλαμβανόμενας, ἦσαν τόσον ἐπικίνδυνον, ὥστε ὄλιγον θὰ εἴλεπε νὰ τοὺς θάμουν διὰ παντός, ἀντὶ νὰ τοὺς ἐξαγάγουν ἀπὸ τὴν λήθην καὶ τὴν περιφρόνησον καὶ νὰ τοὺς ἀναστήσουν, ἐὰν δὲν ἐπῆρχετο ὡς ἀπὸ μηχανῆς σωτῆρ ὁ Σύλλογος τῆς «Τέχνης» μὲ τὰς δύο χορευτικὰς ἡμερίδας του εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον.

Ὑπῆρχε φόβος ὅτι τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν, χορηγημένον καὶ ἀπογοητευμένον μᾶλλον ἀπὸ τὰς προηγουμένας ἀποπειράς, θὰ ἐβλίπε πρόγραμμα χορῶν καὶ θὰ ἐτρέπετο εἰς φυγὴν. Θὰ εἶχε δὲ δίκαιον καὶ νὰ καταδικάζῃ τὸν σύλλογον τῆς «Τέχνης» προκαταβολικῶς δι' ἀποτυχίαν. Ἐν τούτοις τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὴν νέαν αὐτὴν προσπάθειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε μία ἐγγύτης: ἡ δαιμονία «χορευτικὴ σοφία» τοῦ κ. Ἀνδρεοπούλου καὶ ἡ ἀκατάβλητος ἐνεργητικότης τοῦ ἰδρυτοῦ καὶ Προέδρου τοῦ συλλόγου κ. Δημ. Καλογεροπούλου, διενθυνοῦ τῆς «Πιννακίδης».

Καὶ τὸ θέατρον ἐγένεσε, ἐγένεσε μέχρι πνευμοῦ κατὰ κυριολεξίαν: μέχρι τοῦ σημείου ποὺ νὰ ἐπέμβῃ ἡ Ἀστυνομία, νὰ σταματήσῃ τὴν πώλησον τῶν εἰσιτηρίων καὶ νὰ διώξῃ ὑπερτιμασμένους διγαλέους θεατᾶς.

Πρωτοφανὴς ἦτο ἡ ἐπιτυχία τῶν χορῶν τῆς «Τέχνης». Ἡ ἐθνικὴ ζωὴ ὀλόκληρος μὲ ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς τὰς ὥραιωτέρας, εἰς οὐθιόν, εἰς ἀρμονίαν, εἰς γραφικότητα παρουστάσεως, εἶχε χυθῆ ἐπάνω εἰς τὴν σκηνήν: ἀπὸ τῆς θανασίας ἐκείνης Καρινάτιδος, τῆς δεσποινίδος Κατσικοπούλου, μέχρι τῆς τελευταίας μικροσκοπικῆς μαθητρίδος τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ἀπὸ τοῦ λεβέντη κ. Σακελλαρίου μέχρι τοῦ εὐσταλοῦς Κορητικοῦ ἀπὸ τῆς δεσποινίδος Λυμπεροπούλου μὲ τὴν κορναλλίνην φωνήν, μέχρι τῶν κ. κ. Ἀναστασιάδου καὶ Χιλιαδάκη μὲ τὴν οὐθιμικὴν καὶ φρεσικωτάτην ἀπαγγελίαν.

Ὁ πολυπρόσωπος Χορός, εἰς ὃν μετέσχον μαθητρίαι τοῦ Ὁδείου Ἀθηῶν καὶ τοῦ Ὁδείου Λότνερο, πλουσίως εἰς φωνὰς, συνεκλήρωσε τὴν ὥραν πανήγυρον εἰς τὴν ὁποίαν ἀπετέθη ὡς καλλιτεχνικὴ σφραγὶς ἡ μουσικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ κ. Καλομοίρη καὶ ἡ τέχνη τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὁρχήστρας κ. Οἰκονομίδου.

Δὲν κῆνωμεν οὐκ ἄλλως, καὶ θὰ τὸ βεβαιώσωμεν ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἔμμενον ἢ ψυχῇ των μετώρου καὶ παλλομένη ἐπὶ δύο ὥρας συνεχῶς, καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ μόλις συνεκράτησαν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὸν ἄγνον πατριωτικὸν ἐνθουσιασμόν.

Τώρα ἡ «Τέχνη» ἐτοιμάζει ἄλλο καλλιτεχνικὸν θάμα. Ἰδούσε Δραματικὴν Σχολήν, εἰς τὴν ὁποίαν, πρὶν ἀναγελεθῆ ἀκόμη ἐπισημῶς ἢ ἐργασίᾳ τῆς, ἐνεγράφησαν περὶ τοὺς πενήτηντα κυρίαί, δεσποινίδες καὶ νεοὶ τῆς ἀνωτέρας παρ' ἡμῖν τάξεως καὶ πρὸ πάντων ἀναπτύξεως. Ἐλπίζεται ὅτι περὶ τὸ προσεχὲς φθινόπωρον θὰ παρουσιασθῇ ἡ ἐρασιτεχνικὴ αὐτῆ σχολῆ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ μὲ πρωτότυπα ἔργα. Δὲν ἤξεیره ποίαν ἐγγύτησον πρὸς τοῦτο ἡμπορεῖ νὰ παρέχῃ ὁ ὑποφανόμενος, ἀναλαβὼν τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἐλαφροῦ δράματος, ἀλλ' ἡ σύμπραξις τοῦ κ. Α. Ταβουλάρη, πρυτάνεως τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν, διὰ τὴν τραγωδίαν, τοῦ κ. Γ. Ἀναστασιάδου διὰ τὴν ἀπαγγελίαν, Ν. Δασκαρῆ διὰ τὴν κομωδίαν καὶ Α. Φιλαδέλφους διὰ τὴν ἰστορίαν τοῦ Θεάτρου ἐγγυῶνται ἀσφάλειαν καὶ νέον θρίαμβον διὰ τὰς ἐργασίας τῆς «Τέχνης».

Πολ. Τ. Δημητρακόπουλος.

★

Νέαν μελόδραμα ὑπὸ τὸν τίτλον Κομπζῶ παρεστάθη εἰς τὴν Ὄπεραν τῶν Παρισίων μὲ μουσικὴν τῆς κ. Γαβριέλλας Φερράρι καὶ σίχους τοῦ κ. Μειέ. Ἡ ὑπόθε-

σις ἔχει ἐξαχθῆ ἐκ ποιήματος τῆς Ρουμανίδος ποιητρίδος Ἐλένης Βακαρέσκου. Ἡ Ἰάνα εἶνε μελαγχολικὴ. Ὁ σύζυγός τῆς Πραδέας τὴν κακομεταχειροῦζετο καὶ ὁ Στᾶν, ὁ ἐρωμένος τῆς, ὁ ὥραιος παίκτης τῆς κόμπιζας τὴν ἐγκατέλειπε διὰ νὰ φύγῃ μετὰ τῆς Ἀθιγγανίδος. Ἐν μέσῳ τῆς εὐθυμίας τοῦ λάμποντος ἡλίου καὶ τῆς λαμπρᾶς ἐορτῆς τῶν θεοσιῶν ἐπιπέροχεται οὗτος διότι τὴν λατρεῖται πάντοτε καὶ δὲν δύναται νὰ ζήσῃ χωρὶς αὐτήν. Ζηλοτυποῦσα ἡ Ἀθιγγανὶς τοὺς καταλίθει εἰς τὸν σὺζυγον. Τιμωρεῖται ὅμως ὑπὸ τοῦ Στᾶν, ὅστις τὴν φονεῖ καὶ ὁ Πραδέας στοργαλίξεται ὑπὸ τῆς Ἰάνας ἥτις συνοδεύει κατόπιν τὸν Κομπζῶ εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ κατέρονον ὅπου κλείονται οἱ κατάδικοι καὶ ὅπου οἱ δύο φονεῖς ἐξακολουθοῦσι τὸ μαρτύριον τῆς φλογερᾶς ζωῆς των. Τὸ δραματικὸν καὶ λυρικὸν τοῦτο ἔργον ἐνέπνευσεν εἰς τὴν συνθέτιδα σθεναρὰν καὶ ἀπλὴν μελωδίαν, τῆς ὁποίας τὰ θύματα ἂν καὶ στεροῦνται ὄλιγον ἀναπτύξεως καὶ βαθύτητος, εἶνε ὅμως εὐκρινὴ καὶ κεχωματισμένα.

Ἀφρονοῦσιν αἱ ραφωδία αἴτινες εἶνε ὀμοιοιαι συνθεμενῆσαι. Ὁ ρυθμὸς εἶνε ἐλεύθερος, καθόλου τοιμηδὸς καὶ καθόλου ὑπερβολικός. Ἡ ἀπαγγελία εἶνε ἀκριβής. Τὸ αἶσθημα τῆς ἐξοχῆς, τοῦ ὑπαίθρου ἐκφράζονται πολυλάκις.

★

Ὁ «Σύνδεσμος τῶν θεατρικῶν συγγραφέων» πρὸς ἐνισχυσον τοῦ ταμείου του διοργάνωσεν ἐσπερίδα πρωτότυπων. Ἐπαίχθησαν—ἐρασιτεχνικώτατα—τρία μονόπρακτα ἔργα: τῶν κ. κ. Σπανδωνῆ «35—40», Ἰωσήφ «Πηλωμένη», Δελιακατερίνη «Μίς Τζάκωσον» ἀπὸ τοὺς ἰδίους θεατρικοὺς συγγραφεῖς, συμπράξει δεσποινίδων τῶν μελῶν τοῦ «Συλλόγου τῶν Ἑρασιτεχνῶν.» Τοῦτο ἦτο σφάλμα, διότι ἀφοῦ οἱ κύριοι ἔπρεπε νὰ εἶνε μέλη τοῦ Συνδέσμου των, διατὶ ἐστορατολόγησαν ἄλλας δεσποινίδας καὶ δὲν ἐχρησιμοποίησαν κυρίας ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συνδέσμου τῶν συγγραφέων; Ἡ παράστασις ἔνεκα τοῦ ταμεντικῆς χαρακτῆρος τῆς ἀπέκλεισε τοὺς μὴ δυναμένους νὰ πετάξουν 8 δο. διὰ νὰ ἴδωσιν καὶ ἀπολαύσουν παίζοντα τὸν κ. Ἰωσήφ χωρὶς μοντάκι ἢ τὸν κ. Τσοκόπουλον μὲ μπασιτοῦνι, ὡς ἀπέκλεισε καὶ τοὺς πλείστους δημοσιογράφους, ἐκ τοῦ φόβου τῆς ἐπικρίσεως. Ἡ ἐρασιτεχνικὴ φιλοφρονητικὴ αὐτῆ παραστάσις ἢ μᾶλλον γὰρ α, ἀπέδειξεν ὅτι οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς εἶνε μὲν θεατρικοί, ἀλλ' ὄχι καὶ συγγραφεῖς.

★

Ἐν Λευρῆ ἀνεβιβάσθη μελόδραμα τοῦ ἐκ Τεργεστής ὁμογενοῦς κ. Μιχαῆλ Εὐλαμπίου. Τὸ λιμπρολέτιον ἐγραψεν ὁ δραματογράφος κ. Χάρτι. Προσεχῶς θὰ παρασταθῇ καὶ εἰς Βιέννην.

★

Ὁ παρεπιδημῶν ἐν Ἀθήναις καθηγητῆς τοῦ ἐν Φλωρεντίᾳ Β. Ἰνστιτούτου κ. Παβλόνι ὀμίλησε ἐν τῇ ἐνταύθα Ἱταλικῇ σχολῇ ἔχων ὡς θέμα: Ἠχὸς τῆς Ὀδύσσειας εἰς τὰ Ἑλληνικὰ δημόδη ἄσματα. Ἠχοῖσεν ἀναφέρειν ὅτι ἡ δημόδης ποιήσις δὲν εὐρίσκειται οὐσιαστικῶς ὁμοιομένη οὕτως εἰπεῖν, ὅπως κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, εἰς τὴν Ὀδύσειαν τοῦ Ὀμήρου, ἀλλὰ φαίνεται ἐγκατεσπαρμένη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ ἀθάνατον ἔπος, αὐτοσχέδιον, ὅπως ἄλλως τοῦτο εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν δημοτικῶν ἄσμάτων, ὅτι ἡ μεγάλη αὐτῶν δύναμις εἶνε ἡ αὐθόρμητος ἔμπνευσις τῆς καρδίας, ἡ δὲ τέχνη ὀλιγοδευτερευούσα, ἀνιθῆτος πρὸς τὴν μετέπειτα ἀναπτύχθεισαν ῥαφωδίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ πρωτεύει ἡ τέχνη. Ὁμίλησεν εἶτα διὰ τὴν περιέρονον παράδοσιν τοῦ Κόκλωπος Πολυφῆμου, ἥτις ἴσως ἐπήρασεν ἐκ τῶν Ἰν-

διών και ήτις μετεδόθη εις τους νεοτέρους λαούς εις αναριθμήτους εκδόσεις και έδειξεν ειτα καταπληκτικώς όμοιότητας, μεταξύ της δημόδους Έλληνικής ποιήσεως και της ομηρικώς έμμετρικώς. Τόν μύθον της Κίρκης «ήτις μετέβαλε τους ανθρώπους εις ζωα ήμισια συμπαθή» εδρε παρόμοιον υπό την έποψιν της άσκουμένης γοητείας εις τὸ δημώδες άσμα του ξηνητευμένου, όστις εις την Άνατολήν μαγεύεται και λησμονεί την «μανούλα του την πικρή, την γυναικούλα του και τὰ παιδάκια του», ή δε ακνήη της άναγνωρίσεως του Όδυσσεώς παρά της Πηνελόπης ήτις, ίνα πεισθῆ περι της ταυτότητός του του ζητεί μυστικά σημεία του σώματος, έδειξεν ο κ. Παβολίνι ότι υπάρχει άπαράλλακτα όμοία, ώσει και αντίγραφον και των λέξεων άκόμη εις τὸ δημώδες άσμα όπερ άνεγνωσον, του παλινοστούτου άνδρός από τὸν όποιον ή σύζυγος του ζητεί «πές μου σημάδια του κορμου κι' εγὼ θά σέ γνωρίσω». Ο όμιλητής κατέληξεν ειπών ότι αναριθμητοί είνε αί όμοιότητες μεταξύ του «νόστου» και της «ξηνητειάς» εις τους όμηρικούς στίχους και εις την δημώδη ποιήσιν, κνριαρχεί δέ και εκεί και εδὼ ζωηρά ή σκέψις της Πατριδος.

★

Τὸ ειδικόν Γαλλικόν περιοδικόν «Μουσικός Κόσμος» έδημοσίευσε την εικόνα του κ. Μαρσίκι με την σκιαγραφίαν του, όφειλουμένην εις αυτόν τὸν διευθυντήν του περιοδικου κ. Α. Μανζώ. Ο κ. Μαρσίκι, γεννηθείς κατά τὸ 1877, έδιδάχθη τὰ πρώτα μαθήματα της μουσικῆς από τὸν πατέρα του Λουδοβίκου Μαρσίκι, άποθανόντα εν Αιγῆν τὸ 1901. Περατώσας τὰς σπουδὰς του εν Παρισίοις, μετέσχε κατά τὸ 1905 εις ένα μουσικόν διαγωνισμὸν εν Ρώμῃ. Η «Όδὸς του θανάτου», ή όποία συνετέθη παρά του κ. Μαρσίκι ως φόρος καλλιτεχνικός εις τὴν μνήμην του πατρός του, έκροίθη παρ' ειδικου Γάλλου τεχνοκρίτου ως σύνθεσις φωτεινή, έρειδομένη επι τριῶν θεμάτων, τὰ όποία εις ώρισμένην στιγμήν συγχωρεύονται εις πολύφωνον ενῳλωτίαν.

Τὸ συμφωνικόν τουτο ποιήμα συνεπλήχθη διασσετέτο, τὸ όποιον έξετελέσθη κατά πρώτον κατά τὸ 1905 εις τὰς «Συναυλίαις Collone» εν Παρισίοις.

Ο Σύλλογος τὼν λειτουργῶν της Μέσης Έκπαιδευσεως Μαγνησίας δι' έγκυκλίον του προς άπαντας τοὺς διδασκάλους του Κράτους προτείνει, όπως έκάστην ΚΕ' Μαρτίου διενεργηται μαθητικός έρωτος μεταξύ τὼν 250 χιλιάδων μαθητῶν του Κράτους εἰς ενὸς δεκαλέπιου, ύπολογίζει δε ότι ούτω θά σνλλέγωνται κατ' έτος 20 χιλ. χρ. περίπου, δια τὼν όποίων νὰ κατασκευασθῶσιν είτε προτομαί. είτε άνδριάντες εις τοὺς άνδρας του Άγῶνος.

★

Ο πολὺς Μπόιτο συνεπλήρωσε όριστικῶς τὸν «Νέρον», δια τὸν όποιον εργάζεται 35 χρόνια. Καμμία λεπτομέρεια περι του έργου δέν είνε γνωστή. Θά παιχθῆ μετὰ εν έτος.

★

Παρεστάθη εις τὸ θεαματικώτερον τὼν Παρισιωῶν θεάτρον, εις τὸ Σατελέ, νέον έργον υπό τὸν τίτλον ή «Έλένη της Σπάρτης». Κατὰ την αρχαιότητα δύο παραδόσεις ύπήρχον περι της Έλένης. Η μία αίσθητά αλλά δικαία, ήτις είνε και ή πλέον διαδεδομένη και ή άλλη έπιεικῆς αλλά ρωμαντική. Την τελευταίαν ταύτην έλαβεν ως θέμα δια την τραγωδίαν του Οδριπίδης και Ο Ζολλί Μπουά δια τὰς «Δύο Έλένας» του. Κατὰ την έκδοσιν ταύτην ή ώραία την όποιαν άπήγαγεν ο Πάρις και ήτις προεκάλεσε τὸν πόλεμον της Τρωάδος είνε μύθος δημοτογραφικός υπό έξυβρισθείσης θεάς, ενῶ ή αληθής Έλένη, ενάρετος και πιστή γυνή, είχε μεταφερθῆ εις Αργυπτον όπου ο Μενέλαος μετὰ την καταστροφήν της Τρωάδος έπέστρεψε και την επανεύρε.

Καθὼς γράφουν αί Άμερικανικαί εφημερίδες, εν τη μεγάλη βιβλιοθήκη της Νέας Υόρκης. έξετελέσθησαν διάφορα αρχαία χειρόγραφα, μεταξύ τὼν όποιων διακρίνονται πολλά Έλληνων συγγραφέων.

Ούτως έξετεθή μία χειρόγραφος Έλληνική Γραμματική γραφείσα υπό του έκ Κρήτης συγγραφέως Έμμανουήλ Μοσχοπούλου κατά τὸ 1493.

Τὰ ήθικά του Άριστοτέλους υπό Θεόδωρον Γαζῆ γραφείσα κατά τὸ 1470, επίσης Έλληνική Γραμματική γραφείσα υπό του Γερμανου Φίλιππου Μελεγγθονος φέρει χρονολογίαν 1518, άπαντα δέ τὰ βιβλία ταύτα εδανεύσθησαν εις την βιβλιοθήκην της Νέας Υόρκης υπό του κ. George Primpston όστις έχει κάμει μεγάλην συλλογήν αρχαίων συγγραμμάτων.

Εις τὸ τμήμα της εκδόσεως τὼν Μαθηματικῶν ύπάρχει Άριθμητική συνταχθεύσα υπό του Προκλή επι τὼν χρόνων τὼν Πτολεμαίων κατά την 5ην μ. Χ. εκατονταετηρίδα. Ρωσάυτος δέ Άστρονομία του Πτολεμαίου και Άριθμητική του Ευκλείδου, τυπωθείσα Έλληνιστί τὸ 1533.

★

Η εν τῷ Άδελφ τὼν Βουξελίων σπουδάζουσα βιολίστρια Άθηνά Ζίφον εν τη παγκοσμίῳ Μουσικῇ αἰθούσῃ τὼν Βουξελίων «Μεγάλη Άρμονία» έξετέλεσε δυσκολώτατα τεμάχια.

★

Υπό τὼν μαθητῶν της κ. Φεράλδη εδόθη εις τὸ Δημοτικόν Θεάτρον ή δίπρακτος κωμική όπερα «Τὰ άπόροια του έρωτος» του Ροίσε, κατά μεταφράσιν του κ. Σκλάβου. Έλάβον μέρος αἱ δεσποινίδες Ξανθάκη, Σακελλαροπούλου, Κάισαρη και ο κ. Ο. Κοιτογιάννης, όστις υπεδέθη τὸν Άρλεκινόν. Όλοι έπαιξαν θαυμάσια. Ίδίως ο Κοιτογιάννης και ή κ. Κάισαρη. Έπανος όφείλεται και εις την διδάξασα κ. Φεράλδη.

★

Έσόθη εις τὸ Άδελφόν Άθηνῶν συναυλία έργου του κ Μαρσίκι. Αἱ συνθέσεις του, βαθεύαι και δύσκολαι, τεχνικώταται και μουσικοπαθεῖς, ενεποίησαν μεγάλην εντύπωσιν. Ίδίως ήρσεν πολὺ ή Romance εκ του λυρικού μονοπράκτου δράματος του «Νίνα», την όποιαν έτραγουδῆσε πολὺ καλά, με την δυνατήν φωνήν της, ή κ Φωκῆ και τὸ Adagio pathétique, τὸ όποιον έξετέλεσεν άριστα ο κ. Καζάξης επι τετραχορδου. Η «Όδὸς του θανάτου», εκτελεσθεύσα υπό τὼν κ. κ. Καλομοίση, Χωραφῆ, Καζάξη, Οικονομίδου, Γαίδημβέργου και Τζουμάνη, υπήρξε τὸ άνώτερον εκ τὼν εκτελεσθέντων τεμαχίων.

★

Η συναυλία της δεσποινίδος Σμαράγδας Γεννάδη συνεκέντρωσεν έκλεκτὸν άκροατήριον. Η διακεκομένη καθηγήτρια του Άδελφόν έτραγουδῆσε Charpentier, Weber, Schumann, Thomas και δύο Έλληνικά άσματα του κ. Καλομοίση, εκ τὼν όποίων ή «Κατάρτα» έφερε την σφραγίδα της ιδιοφυίας του μουσουργου.

★

Ο μέγας βιολίστης και καθηγητής του Άδελφόν του Βερολίνου Μαρτῶ εις την συναυλίαν την όποιαν περαστικός έδωσεν, υπήρξεν υπέροχος, αληθινὸς μύστης της μεγάλης Τέχνης. Εκ μητρὸς Γερμανίδος και πατρός Γάλλου, συνδυάζει εις τὸ παίξιμόν του την Γερμανικήν τέχνην και τὸ Γαλλικόν αίσθημα. Οἱ τόνοι του δοξαρισου του έχουν την ποιήν μῆς ισχυρῶς αισθητικῆς ώραιότητος.

★

Η δεσποινίς Ουρανία Παπαμόσχου έκαμ την εμφάνισιν της με μίαν συναυλίαν, καθ' ήν έξετέλεσε μόνη όλόκληρον τὸ εκ 12 άσματων πρόγραμμα. Η δεσποινίς Παπαμόσχου δέν έχει δυνατήν φωνήν, ως εκ τούτου έως και ή εκλογή τὼν άσματιῶν προσομοιαζόντων προς σχο-

λικά ἔχει ὅμως πολλὴν τέχνην εἰς τὸ τραγοῦδι της, δι' ὃ καὶ ἐξετιμῆθη ἀρκούντως. Εἶνε ἡ φωνὴ της συμπαθῆς, ἐλέγγουσα μεθοδικὴν μελέτην.

★

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ὀδικὴ Ἐταιρεία» ἔκαμε κατόπιν προετοιμασίας ἐνὸς περιόπου ἔτους τὴν ἐμφάνισίν της. Τὴν Ὀδικὴν Ἐταιρείαν ἀποτελεῖ χωροδία ἀνδρική, διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κοκκίνου. Καὶ δι' αὐτὸ τὸ πρόγραμμα ἀπετελεῖτο ὁλόκληρον σχεδὸν ἀπὸ τῆς χωροδίας, ψαλλοῦσαν ᾄσματα τοῦ κ. Κοκκίνου. Ἡ ὑπαρξίς ἀνδρικῆς χωροδίας—διότι ὑπάρχον ἐντυχῶς κατὰ στοιχεῖα—εἶνε ἐπιβεβλημένη καὶ ἡ Ὀδικὴ Ἐταιρεία ἀσφαλῶς καὶ ταχέως θ' ἀποβῆ ἔν ἄριστον φυτόριον. Κατὰ τὴν δοθεῖσαν σιναλίαν εἰς τὰς χαμηλὰς φωνὰς ὁ χορὸς ἦτο μᾶλλον ἀσθενής, ἐν τῷ συνόλω ὅμως εὐηρέστησε. Ἐκ τῶν ἀσμάτων—καίτοι ὅλα ἀνεγραφοῦντο ὡς Ἑλληνικαὶ συνθέσεις, — μόνον τὸ «Ποιμεινικὸν» τοῦ κ. Κοκκίνου ἦτο πλησιέστατα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν μετὰ τὴν ἔντεχρον παρεργασίαν βλασμάτων, κωδωνίσκων καὶ σφουρημάτων. Ἀλλὰ μία ἀνορθογραφία εἰς τὸ «Ἑλληνικὸν» ἔκεῖνο πρόγραμμα ἦτο ἡ παρεξήγησις ἐνὸς βάλς. Ἡ «Πεντάμοσφ» — λεμβωδία τοῦ κ. Ροδίου—ἐψάλη πολὺ καλὰ. Ἐξετελέσθησαν καὶ ὑπὸ μόνῃς τῆς ὀρχήστρας ἡ Ἑλληνικὴ χωροδία τοῦ κ. Κοκκίνου, τοῦ ἐμβανθάνου εἰς τὴν δημιώδη μελωδίαν, καὶ δύο Ἑλληνοφανεῖς συνθέσεις τοῦ κ. Σακελλαροῦ, τοῦ ... μουσοῦργου τῶν «Νέων Παναθηναίων». Ἀμφότεροι ἐφωέροσαν τὸν φιλελληρισμὸν τοῦ σινθέτου. Ὁ «Υμνος πρὸς τὸν Βάκχον» τοῦ κ. Σαμάρα τεχνικῶς μὲν, μέτριος ὅμως. Ἡ Ὀδικὴ Ἐταιρεία, ἀκολουθοῦσα τὸν σινομόν, παρενέβαλε καὶ ἓνα χορὸν — τὸν Πεντοζάλην — ὅστις προεκάλεσε, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ζωηρὰ τὰ χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατηρίου.

★

Ἡ τελευταία σιναλία τοῦ Ὁδείου Ἀθηναίων παρουσίασε προόδους τοῦ μόνου παρ' ἡμῖν ἀξίου τοῦ ὀνόματος Μουσικοῦ ἰδρύματος. Ἐνεφανίσθησαν οἱ ἄριστοι τῶν τραγῶν αὐτοῦ, ὁ νεώτατος κ. Ἀγαπητός, ὅστις ἐξετέλεσε τὴν εἰς μί ἔλασον δύσκολον σιναλίαν τοῦ Αἰσῆ, ἡ δεσποινὴ Παπαδοῦρον μετὰ τὴν συμφωνίαν τοῦ Saint-Saëns εἰς τὸ ἔλασον, ὁ μικρὸς δεξιότεχνος κλειδοκονμβαλιστὴς Φαραντάτος, ἡ δεσποινὴ Καλλιροὴ Κωνσταντινίδου, ἡ ὁποία ἔθελξε μετὰ τὴν ἀνθηρὰν φωνὴν της, ἡ Μαργαρίτα Δευκαλιόου βιολιστρια, ἔδωκε δὲ δείγματα διευθίνσεως ὀρχήστρας ἰκανοποιητικὰ ὁ κ. Σκλάβος.

★

Γράφοισιν ἡμῖν ἐξ Ἀλεξανδρείας: Ὁραῖαν προεσπερίδα διωγράψωσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ της ἡ ἱατρὸς καὶ λογία κ. Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου. Οἱ καθηγηταὶ κ.κ. Ἀρτέλλη καὶ Λαντζάνη ἔπειξαν μουσικὰ τεμάχια, ἡ δεσποινὴ Βατιμαεῖλα ἀπήγγελεν ἑλληνικὰ ποιήματα καὶ ἡ κ. Αἰάνθη ἐτραγοῦδισε. Ὡς ἐπιτέγασμα τῆς ὥραίας προεσπερίδος ἐπηκολούθησεν ἐν ὥρασίᾳ τῶν πεζῶν ποίημα τῆς οἰκοδεσποίνης—ἀπὸ τῆς «Μακεδονικῆς τραγωδίας»—ἀπαγγελθὲν ὑπ' αὐτῆς καὶ προκαλέσαν βαθυτάτην ἐντύπωσιν διὰ τὸ ὕψος τῶν ἐνοιῶν.

★

Ἐφέτος ἡ Ἑλλὰς ἀντιπροσωπεύεται εἰς τὸ ἐπίσημον Salon τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν, ἀπὸ τρεῖς καλλιτέχνος της. Τὴν δεσποινίδα Σοφίαν Λασκαρίδου καὶ τὸν κ. Λουκιδὴν εἰς τὴν ζωγραφικὴν, καὶ τὸν Κ. Δημητριάδην εἰς τὴν γλυπτικὴν. Σημειωτέον ὅτι ἐκ τῶν 8,000 ὑποβληθέντων ἔργων 1,100 ἐγένοντο δεκτὰ. Καὶ ὁ μὲν Δημητριάδης παρουσιάζει δύο ὥρατα πορτραῖτα, τὸ ἓνα τοῦ κ. Καρραπάνου καὶ τὸ ἄλλο τῆς κυρίας Ρ. Ὁ Λουκιδὴς, ἐξωγράφησε τὴν γυναῖκά του· τὸ

ἄλλο του ἐπίσης εἶνε προσωπογραφία. Ἡ δὲ δεσποινὴ Λασκαρίδου κυριολεκτικῶς ὑπερέβη ἑαυτὴν. Συνδύαζονσα ἀπειρον ἑορατικότητα καὶ μεγάλην παρατηρητικότην, κατώρθωσε καὶ μετὰ τὰ δύο αὐτὰ προσόντα τὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ ἐκλεκτὸν της τάλαντον. Μᾶς παρουσιάζεται μετὰ νεοτερίζουσιν τεχνουργίαν καὶ μετὰ τελειαν συνείδησιν τῆς πλήρους ἁρμονίας τῶν χρωμάτων. Τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο τῆς ἔργα παριστάνει τὴν «Τουαλέτταν μῆς γυναικὸς...» Ἀρκεῖ γὰρ σημειώσωμεν δι' αὐτὸ τὸ ἔργον, ὅτι ὁ γνωστὸς κριτικὸς Σαλιμὸν, τὸ χαρακτηροῦντι ὡς κομψὸν καὶ μελετημένον, ὁ δὲ ἀσθητικότερος τῶν εἰδικῶν κριτικῶν ἔργων ζωγραφικῆς, ὁ Βωξέλλ, ὡς σπουδὴν γεφυρῶν θαυμασίας πλαστικότητας. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον ἤρρεσε ἀκόμη περισσότερον, εἶναι τὸ «Δεῖπνον φαράδων τῆς Βοετανίας». Τὴν ἀσθηρὰν αὐτὴν καὶ σοφὰρὰν σύνθεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κριτικὸς τοῦ «Ζῆλ Μπλὰς» λέγει ὅτι εἶναι ἔργον ἀληθινὰ μελετημένον, θὰ εὐνηχθῶσιν κατὰ πάσαν πιθανότητα τὰ ἰδοῦν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἡ δεσποινὴ Λασκαρίδου οὐκ ἐπιτεταὶ τὰ τὴν ἐκθέσῃ εἰς τὴν προσεχῆ Ἑλληνικὴν ἐκθεσιν.

★

Ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει τοῦ Ζαπλείου ἠγοράσθησαν τὰ ἐξῆς ἔργα: Ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἰακωβίδου ἡ αὐτοπροσωπογραφία τοῦ κ. Λέτρου, ἔργο τοῦ πρίγκηπος Νικολάου ἡ «Χωρικὴ αὐλὴ» τοῦ κ. Ὁθωνάου, τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλο ἔργον αἱ «Ἀγελίδες» ἠγοράσθη.

★

Προκειμένον τὰ στηθῆ ἐν Ἀνδρῶν προτομῇ τοῦ ἀεισίου Θεοφίλου Καῖρη ἀρρασιθέντος ὡς γνωστὸν διὰ τὰς ἀντιθηροσκεντικὰς δοξασίας του ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἡ Ἱερὰ σύνοδος ἀπηγόρευσε τὴν ἀνέγερσιν τῆς προτομῆς, ἀλλὰ προλαβόντες οἱ Ἀνδριοὶ τὸν ἐτοποθέτησαν. Πολλὸς ὡς ἐκ τούτου ἠρέθη θοορυβος.

★

Εἰς τὴν Γαλερίαν Πιτ ἠγορίσεν ἡ ἐκποιήσις παλαιῶν εἰκόνων—Φλαμανδικῶν, Ὀλλανδικῶν, Ἰταλικῶν—καὶ κομμοτεχνημάτων τῆς συλλογῆς τοῦ Ντοφλῶ. Μέχρι τοῦδε τὸ ποσόν, τὸ ὅποιον σινηθροῦσθη ἀπὸ τὴν πώλησιν ἀνερχεται εἰς 955 χιλ. φράγκων. Τὸ μεγαλειότερον ποσόν ἐδόθη διὰ μίαν εἰκόνα τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος παριστάνουσα τοὺς «Τρεῖς μάργους μετὰ τὰ δῶρα». Ἡ εἰκὼν αὐτὴ ἠγοράσθη ἀπὸ τὸν φιλοτεχνον Κλεμπέρου ἀντὶ 156 χιλ. φράγκων! Μία ἄλλη εἰκὼν τοῦ Κοιβελλί, παριστάνουσα τὴν «Παρθένον» καὶ τὸν «Ἰησοῦν Χριστὸν μεταξὺ δύο Ἀγγέλων» ἐπωλήθη ἀντὶ 70 χιλ. φράγκων. Μία «Παρθένος» περιοριζομένη ἀπὸ δέκα ἄγιους τοῦ Γεράδου Λαντὶδ ἐπωλήθη ἀντὶ 50 χιλ. φράγκων! Ἡ «Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἔρως» τοῦ Κράναξ ἐπωλήθη ἀντὶ 19,200 φράγκων. Ὁ «Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου» ἔργον τῆς Φλαμανδικῆς σχολῆς, ἀντὶ 11,300 φράγκων. Μερικαὶ εἰκόνας Ἀγγίων γεμαντικῆς σχολῆς, τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος ἐπωλήθησαν ἐκάστη ἀντὶ 3 χιλ. φράγκων. Ὁ «Γοιγυθᾶς» ἔργον τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος ἐπωλήθη ἀντὶ 16,500 φρ. Ὁ «Θάνατος τῆς Παρθένου», ἔργον τῆς Φλωρεντινῆς σχολῆς ἀντὶ 41,500 φρ. Ὁ «Γάμος τῆς Ἐσθήρ» καὶ τοῦ Ἀσουέρον», ὡσαύτως τῆς Φλωρεντινῆς σχολῆς ἀντὶ 17 χιλ. φρ. Ἡ «Παρθένος καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός», ἔργον τοῦ 15 αἰῶνος ἐπωλήθη ἀντὶ 126 χιλ. φράγκων!

★

Ἀπέθανεν ἐν Στοκχόλμῃ ὁ γνωστότατος Σουηδὸς δραματικὸς συγγραφεὺς Ἀβγοντος Στόλμπεργ. Ὡς δραματογράφος ὑπῆρξε ναυτοραλιστὴς καὶ δραματικώτατος, ὡς φιλόσοφος μισογίνης, ὡς μυθιστοριογράφος κοινωνιολόγος διεκρίθη διὰ τὴν ψυχολογίαν καὶ τὴν δρατικότητα,

ὡς ιστορικὸς συνεδῶσε τὴν φιλοσοφικὴν ἔρευναν μετὰ τοῦ ρωμαντικοῦ αἰσθήματος. Τὸ «*Ημικύκλιον τῆς Ἀκροπόλεως*», τὸ «*Κόκκινον δομάτιον*» εἶνε δείγματα τῆς κριτικῆς του δεινότητος.

Θ Ε Α Τ Ρ Α

Ἦρχισεν ἐνωρίτερον ἀπὸ ὅλα τὰ προηγουμένα εἴη — Ἀπρίλιον μῆνα — ἡ θερωὴ περίοδος. Πρώτη ἤρχισεν ἡ δεσποικίς Κοτοπούλη ἤτις εἰς τὸ ὄνομα τῆς μετέτρεψε τὸ θέατρον τῆς «*Νέας Σκηρῆς*», καὶ ἡ ὁποία διὰ τὰ ἀποζημιώση τὴν μνήμην τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς «*Νέας Σκηρῆς*» προετοιμάζει σκηρικὸν μνημόστυνον, ἀφοῦ ἀπήλειψε τὸ ὄνομα «*Νέα Σκηρῆ*» τὸ ὁποῖον ὑπενήθιμιζε τὸν ἐκλιπόντα ἰδρυτὴν τῆς.

Ἡ δεσπ. Κοτοπούλη ἤρχισε μὲ τὸ ὄρατον ἔργον τοῦ *Κιστεμάκρου* ἢ «*Φλόγα*». Ἡ ὑπόθεσις ἔχει ὡς ἐξῆς :

Ἡ σύζυγος τοῦ συνταγματάρχου Φέλτ εὐρίσκειται εἰς τὰ πρόθυρα νὰ διασευχθῇ τὸν σύζυγόν της ἐνεκα τοῦ δεσποτικοῦ χαρακτήρος του, μὲ ὅλον τὸν θεομὸν ἔρωτα ὁ ὁποῖος τοὺς συνέδεσε. Παρενέβησαν μεταξὺ των πολλαὶ παρεξηγήσεις καὶ ἄγρια διενέξεις, ἐπειδὴ δὲν εἶχον γνωρίσει τοὺς χαρακτήρας των. Ὁ σύζυγος διὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρει μετεχειρίσθη ὡς μέσα τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸ σὺνθηδες μέσον, τὰς ἐξάγει τῆς ζυλοτυπίας, τὰ ὁποῖα ἀπέτυχον. Καὶ ἤδη αὐτὴ ὑποσχέθη εἰς τὸν βουλευτὴν Μπωκούρ νὰ τὸν σεσευχθῇ ἀμέσως μετὰ τὸ διαζύγιον· ὁ Φέλτ ἀντιλαμβάνεται τὰ πράγματα καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ παρέμβῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐν ὑποκτον πρόσωπον, ὁ τραπεζίτης Γκλογκώ, ὑπηρετῶν εἰς ξένα Κράτη ὡς κατάσκοπος, κατόρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ ὅλα τὰ χρεὴ τῷ Φέλτ καὶ τοῦ τὰ προβάλλει ὡς ἀπειλὴν διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ τοῦ παραδῶσῃ τὰ μυστικὰ τῶν συνόρων τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτὸν ἢ Κυβέρησις του.

Ὁ Φέλτ ἐξαγορεύεται διὰ τὴν προσβολὴν καὶ πνίγει τὸν τραπεζίτην Γκλογκώ. Μετὰ τὸ ἐγκλημα πηγαίνει εἰς τὸ δομάτιον τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία ἐκπλήσσειται καὶ στενοχωρεῖται διότι κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐπερίμενε τὸν Μπωκούρ διὰ νὰ συνηνοθηθῶσι περὶ τοῦ διαζυγίου. Πολλὰ δραματικὰ σκηναὶ καὶ ὑπερόχον ἕνους μεταπτώσεις αἰσθημάτων κίμων τὴν σύζυγον νὰ αἰσθανθῇ ζωηρότερον τὸν ἔρωτά της ἀπὸ πρὶν διὰ τὸν σύζυγόν της καὶ τὴν φλόγα τοῦ πάθους ν' ἀνάπτη ἐκ νέου, ἐπειδὴ ὅλοι αἱ παρεξηγήσεις ἤρθησαν καὶ ὁ σύζυγός της τῆς ἐφάνη ἤρωος ὡς ἐγκληματίας διὰ τὸ στρατιωτικὸν γόητρον του καὶ τὴν Πατριδα.

Τὸ δράμα τοῦ Καριαβὲ καὶ *Λε Φλὲρ* «*Ποιμὸς*» εἶνε ἔργον σύγχρονον, ἀλλ' ἀδιάφορον διὰ τοὺς Ἕλληνας. Ὑπόθεσις του ἡ ψυχικὴ πάλη μῆς παρθένου, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ, ἀλλὰ καίτοι ἀντάγαπηθεῖσα, ἀπέρχεται εἰς μοναστήριον διὰ νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὰ ἐν αὐτῷ μικρὰ παιδιὰ. Καταδιώκονται τὰ μοναστήρια ἐν Γαλλίᾳ, καὶ ἡ ζητήσασα τὴν εὐδαιμονίαν μακρὰν τῆς τύβης, ἐπανέρχεται εἰς τὴν κοσμικὴν κίνησιν καὶ ἀφηνεψίζεται ὁ πόθος τῆς ζωῆς καὶ ὁ ἔρωτος της πρὸς τὸν παλαιὸν ἔραστήν, τὸν ὁποῖον καὶ νυμφεύεται.

Τὸ ἔργον δὲν ἤρωσε· ἔχει μελοδραματικὸν καὶ πλοκὴν βεβιασμένην καὶ ἀπρόοπτον. Ἡ κ. Περίδου ἔπαιξε καλά. Ἡ δ. Κοτοπούλη διεκρίθη εἰς τὸ... τραγουδάκι ἀπὸ τὸν «*Μικρὸν δοῦκα*».

Τὸ «*Καπούργιο πετοῖ*» δράμα τοῦ Ἐτιέν Ρεβύ περιστρέφεται περὶ ἐνὸς ἔρωτος νεωτερικοῦ, ἔρωτος οὐχὶ ἔλικου καὶ ὀριμητικοῦ, ἀλλὰ ἠρόμον καὶ χαρίεντος, στηρίζεται δὲ ἐπὶ μῆς ἀπάτης τοῦ συζύγου, ἀναγνωρίζοντος κατόπιν διὲ ἑὺντυχία εὐρίσκειται ὑπὸ τὴν σεσευχικὴν στέγγην. Ἐκ τῶν ἠθοποιῶν ἔπαιξε καλά ὁ κ. Μυράτ.

Εἰς τὰ «*Μικρὰ*», μίαν ὄραϊαν κομῆντὶ τοῦ Γάλλου συγγραφέως Νεποττὶ, ἡ δ. Κοτοπούλη ὑπεδέθη τὸν δεκαπεν-

ταστὴ Τζὼν, ὁῶλον τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ Λαβαλιέρ, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον παρεξήγησεν ἡ ἰδικὴ μας καλλιτέχνις, παρουσιάσασα αὐτὸν χαμίτι, ἕνα σχεδὸν ἐξηγητισμένον Ποντικὴν τῶν «*Χαμιώνων*», ἐνῶ ὁ Τζὼν εἶνε ἕνα παιδί καλῆς οἰκογενείας, πολὺ ἔξυπνο, εὐθυμο καὶ πολὺ χαϊδεμένο, ἀλλ' ὄχι καὶ μόρτης εἰς κινήσεις καὶ φρασολογίαν.

Ἀληθινὴ ἐπιτυχία ὅμως ὑπῆρξεν ἡ παράστασις τοῦ «*Ἰσραήλ*», δράματος τοῦ Μπερστάιν, περιστορεφόμενον περὶ τῶν ἀντισημιτικῶν ἄγωνα.

Ὁ συγγραφεὺς ἔθεσε διὰ τοῦ δράματος αὐτοῦ τὸ ζήτημα τοῦ διωγμοῦ τῆς φυλῆς του, χαρακτηρίζων τὸν διωγμὸν αὐτὸν ὡς ἀντιχριστιανικόν. Ὡς ἔργον, ἀνεξαρτήτως τοῦ πολιτικοῦ σκοποῦ του, εἶνε δυνατὸν. Το ἴδιον ἔργον εἶχε παιξῆ καὶ ὁ θίασος τῆς Ρεζάν πρόπεσον τὸν χειμῶνα.

Εἰς τὴν τελευταίαν σκηνὴν τῆς β' πράξεως, τὴν ὑπερέραν ἐξ ὅλου τοῦ ἔργου, ἡ Κοτοπούλη ὑπῆρξε θαυμασία.

Ὁ «*Ἰσραήλ*» ὑπῆρξε εἰς θρίαμβος διὰ τὸν θίασον τῆς δ. Κοτοπούλη, ἤτις παθαίνεται τόσον πολὺ, ὥστε ἀναγκάσθη ἐκ τῆς ὑπερκοπώσεως νὰ διακόψῃ τὴν παράστασιν αὐτοῦ.

Ἡ δεσπ. Κοτοπούλη ἐτοιμάζει νέα ἔργα: τὴν «*Πολυγαμίαν*» φάρασαν τοῦ κ. Ξενοπούλου μὲ θέμα τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὴν «*Ἀρχισυντάκτην*» τοῦ κ. Ταγκοπούλου τοῦ ἐπιλεγόμενου Νουμά, εἰς... καθαρῶσσαν! Ἐπίσης ἔδωσαν ἔργα των οἱ κ.κ. Νιρβάνας καὶ Τανάρας.

★

Ἡ κ. Κυβέλη ἤρχισε μὲ τὴν «*Βουσοῦλα*» ὄραϊατον ἔργον τοῦ Ἰταλοῦ ποιητοῦ Μπράκο, κατὰ μετάφρασιν δοντωγῶς μαλλιαρὴν τοῦ κ. Ποριώτη. Τὴν Τερέζαν ὑπεδέθη πολὺ καλά ἡ κ. Κυβέλη.

Τὰ «*Παιδιὰ*» τοῦ Ντεποτὶ ἐπαίχθησαν καὶ ἀπὸ τὸν θίασον τῆς Κυβέλης. Ἡ Κυβέλη ὡς Γῶγος ἔπαιξε τὸν ὁῶλον ὡς τὸν ἐφαντάσθη ὁ συγγραφεὺς. Ἡ μετάφρασις ὠραιοτάτη ὑπὸ τοῦ κ. Ρ. Παρίση.

Ἀπὸ τοὺς δύο θιάσους Κυβέλης καὶ Κοτοπούλη ἐξέταφη καὶ ἡ «*Ναῦα*» τοῦ Ζολᾶ, ἤτις ἐλαχίστην δίδει ἰδέαν περὶ Ζολᾶ — εὐτυχῶς.

★

Εἰς τὰ «*Ὀλύμπια*» (Ἀριώτων) δίδει παραστάσεις ὁ Ἰταλικὸς θίασος Σονάμη, εἰς τὸν ὁποῖον παίξει παλαιός, ἀλλ' ἀημομόνητος τῶν Ἀθηνῶν γνώριμος, ὁ βαρύντονος *Λε-Τζὼρτζιο*. Ὁ θίασος ἔπαιξε «*Χορὸν μετμεμμεμένων*», «*Φάουστ*», «*Τροβατόρος*», «*Κάομεν*». Ὁ τερόνος καὶ ἡ μεσόφρονος Βόγγος, τὸ γένος Λαμπρούνα, εἶνε πολὺ καλοί. Ὁ *Λε-Τζὼρτζιο*, δν εἴχομεν νὰ ἀκούσωμεν ἀπὸ τὸ 1895, ἐγήρασε, ἀλλ' ἡ φωνὴ του ἐκ τῆς ἡλικίας ἐλάχιστα ἐηρησάθη.

★

Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Συντάγματος θὰ παίξῃ ὁ θίασος Πλέσσα μὲ πρωταγωνιστοῖαν — τὸ πρῶτον ὡς τοιαύτην ἐμφανιζομένην — τὴν Ἀγγὴν Ροζάν.

— Εἰς τὸ θέατρον Νεαπόλεως θὰ πρωταγωνιστήσῃ ὁ θίασος τῆς κ. Νίτσιος Μουστάκα, ἀρχίζων ἀπὸ τῆς 20 Μαΐου μὲ τὴν «*Ταβέρναν*» τοῦ Ζολᾶ.

— Τὴν 21 Μαΐου ἀρχίζων εἰς τὸ «*Πανελλήνιον*» αἱ παραστάσεις τοῦ θιάσου Νικα-Φύρατ-Λεπεινώτη.

— Τὸ Νέον Θέατρον (Ἀλάμπρα) παρεχώρηθη εἰς τὸν κ. Ἀπέργην. Ἐπὶ 20 ἡμέρας θὰ παριστάνῃ ἡ ὀπερέττα τοῦ κ. Λαγκαδά.

— Εἰς τὸ «*Ἀθῆναιον*» κατέφυγεν ὁ ἐξόριστος μέχρι τοῦδε ἐξ Ἀθηνῶν βασιλεὺς τοῦ γέλωτος Παντόπουλος.

Ἡ «*Πανακοθήκη*» δι' εἰδικῆς κριτικῆς θὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐφετευρὴν θεατρικὴν κίνησιν, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὰ πρωτότυπα ἔργα.